

Иван Вазов
На денят ѝ

На тебе, ангеле, ща се плача пак,
като и ти на мен, душа любима,
и твоят лик наяве и във мрак
поглежда ме с любов неизразима.

Във теб утеха търся смаян аз
и ти сама в утеха имаш нужда,
едни неволи са мъчили нас
и твоята тъга не ми е чужда.

Ти помниш ли онез вълшебни дни,
кога честит се в твоите очи вирах?
И с твоят дих и страстни младини
упивах се блажен... пламтях, примирах?

Ти помниш ли?... И целий свят тогаз
кат дим изчезваше пред любовта ни...
И често същия скърбящи глас
и същия стон изпущаха сърца ни.

И често в моите горките сълзи
ти твоите смесише, душа прекрасна;
и никой глас не може изрази
как сладка беше тая скръб безгласна.

Съдбата ни разлъчи и сломи;
но твоя образ пълни ми сърцето
и кат моряка в нощните вълни
една звезда грея ми от небето,

Едничка ти изкубваш някой път
тез луди стонове из мойта лира,
що кат жар гърдите ми горят
и хладний свят не може да разбира.

Какви тъги до днес съм аз таил,
от колко злобни спомени боля!
Да знам, че с много плач ги бих открил –
поток сълзи бих могъл да излея.

Но и със тез ридания безброй

не бих скръбта си пак докрай разказал.
При теб да бях, печалний ангел мой,
с една целувка всичко бих изказал.

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9731>]